

# Золотий гомін (скорочено)

Павло Тичина

Над Києвом — золотий гомін,  
І голуби, і сонце!  
Внизу —  
Дніпро торкає струни...  
Предки.  
Предки встали з могил,  
Пішли по місту.  
Предки жертви сонцю приносять —  
І того золотий гомін.

За цим гомоном нічого не чути, навіть не помічаєш грози, які пролітають над містом.  
Послухай гомон уночі. Разом з ним із сивої-сивої давнини причалюють золоті човни.  
Андрій Первозванний благословляє землю. Над Дніпром проходить Час, засіваючи  
небесні ниви.

Він був як вой, сп'янілий від одваги,  
Наш Київ, —  
Що воювать хотів безкровно, —  
Безжурний Київ,  
— буря!  
Стихійно очі він розкрив —  
І всі сміються, як вино...  
— блиск!  
— жах!

Всі вітаються та кричать "Слава!"

І засміялись гори,  
Зазеленіли...  
Але аж два чорних гроба.  
Один світлий.  
І навкруг каліки.  
Повзають, гугнявлять, руки простягають  
(О, які скорчені пальці!) —  
Дайте їм, дайте!  
їсти їм дайте — хай звіра в собі не плекають,  
— дайте.

Проходять бідні й багаті, молоді й старі. Над ними чорний птах з пазурами замість очей, він кричить у золотому гомоні. Століттями виймав чорний птах очі живим, віру із серця.

Предки — з жахом одвернулись.

— Виростем! — сказали тополі.

— Бризнем піснями! — сказали квіти.

— Розіллємось! — сказав Дніпро. Тополі, квіти і Дніпро.

\*\*\*\*\*

Я - дужий народ,

Я - молодий!

Вслухався я в твій гомін золотий!

І от почув.

Дивився в твої очі -

І от побачив.

Гори каміння, що на груди мої навалили,

Я так легенько скинув -

Мов пух...

Я - негасимий Огонь Прекрасний,

Одвічний Дух.

Вітай же нас ти з сонцем, голубами.

Я - дужий народ! - з сонцем, голубами.

Вітай нас рідними піснями!

Я - молодий!

Молодий!